

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Búzás Ilona Ügyvédi Iroda (.....) pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Központi Igazságügyi Hivatal** (1117 Budapest, Hauszmann Alajos utca 1.) alperes ellen kárpótlási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi március hó 3. napján kelt 5.K.34.104/2008/2. számú ítélete ellen a felperes által 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő Dr. Búzás Ilona Ügyvédi Iroda (..... Dr. Búzás Ilona ügyintéző ügyvéd) pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét az alperes 2008. január 29-én kelt 5698026-1. számú határozata ellen a felperes néhai testvére élet elvesztése miatt igényelt kárpótlás tárgyában. Az alperessel egyezően megállapította, hogy a 2006. évi XLVII. törvény végrehajtásáról szóló 67/2006. (III.27.) számú Korm. rendelet 1.§ (3) bekezdése szerint az igény alapjául szolgáló sérelem elszenvedését és a jogosultság egyéb feltételeit a kérelmezőnek kell bizonyítania. A rendelkezésére álló iratokból megállapította, hogy az alperesi

határozat megváltoztatásának feltételei nem állnak fenn, mivel a felperes nem nyújtott be olyan hitelt érdemlő okmányt, amely a testvér élet elvesztésének a kárpótlásra jogosító esetét bizonyította volna. Nem bizonyította a testvéri kapcsolatot születési anyakönyvi kivonattal és az elhalálozás idejét és körülményeit okirattal.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében a felperes az alperesi határozatra kiterjedően az ítélet megváltoztatását kérte. Sételmezte, hogy nem vették figyelembe édesanyja és testvérei a deportálásuk ideje alatt történt elvesztését.

A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd a felperes fellebbezését nem egészítette ki, újabb bizonyítékokat nem csatolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel a felperes nem bizonyította a sérelem elszenvetését és a jogosultság egyéb feltételeit.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a felperes kárpótlásra nem jogosult, ítéletének indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett.

A fellebbezésben előadottak és a csatolt bizonyítékok nem voltak alkalmasak a felperesre nézve kedvezőbb döntés meghozatalára. A Legfelsőbb Bíróság a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 25. § c) pontja alapján az ítékezés egységének biztosítása érdekében hozta meg 2002. június 27-én az 1/2002. számú, az élet elvesztéséért járó kárpótlásról és az ügyfélegyenlőség alapelvének érvényesüléséről szóló jogegységi határozatát. A Közigazgatási jogegységi határozat 1. pontjában, a kárpótlásról szóló 1992. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Kpt.) végrehajtása tárgyában kiadott 111/1992. (VII.1.) Kormányrendelet 1. § (2) bekezdése, és 103/1997.(VI.13.) Kormányrendelet 1. § (3) bekezdése alapján (mely szerint a sérelem elszenvetését és a jogosultság egyéb feltételét a kérelmezőnek kell bizonyítania) a kárpótlás megállapításának akadályaként fogalmazta meg azt, ha a sérelem elszenvetését az igénylő hitelt érdemlő módon nem igazolja. Ezzel kapcsolatosan a jogegységi határozatban kifejtette, hogy a kárpótlást megalapozó sérelem igazolása a kárpótlást igénylő kötelezettsége és részére kárpótlás akkor állapítható meg, ha jogosultságát okirattal igazolja. Az igazolásra szolgáló okiratoknak a jogegységi határozat szerint meg kell felelniük a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 195. §-ában (közokirat) és a 196. §-ban (magánokirat) írt követelményeknek. Az ismertetett követelmény szerint a felperes által csatolt okiratokból nem állapítható meg a rokoni kapcsolat, sem az elhalálozás körülménye, ezek hiányában a kárpótlásra jogosultság sem.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának összegét a Fővárosi Ítélőtábla nem határozta meg. A másodfokú eljárásban a fellebbezést előterjesztő felperes számára kötelező volt a jogi képviselő, ezért az eljárás jellegére tekintettel a másodfokú bíróság arról rendelkezett, hogy a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az alperes perköltségre nem tartott igényt, míg az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdésének k) pontja alapján illetékmentes, ezekben a kérdésekben a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2009. évi december hó 10. napján

. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Losonczy Erzsébet s.k. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró

A kiadmány hitelül: